

Böszörményi Zoltán

El nem küldött levél Szócs Gézának

*Ha a pillanat színpadán újra megjelenesz,
Petronius sorai jussanak eszedbe:
Majd a Fórumtól visszavonulva se tedd le a tollat:
zengd a sebes forgásáról közhírű Szerencsét,
hősi eposzba való zord harc legyen esteli étked,
s nagyharagú Cicero mennydörgő szózata zengjen.
Ily javakat gyűjts lelkedben, s így bő patakokban
csordult kebledből ömleszthetsz múzsai szókat.*

*Bűvölöm ezt a Szerencsét,
jusson neked osztályrészüd
a szövegbe bújtatott
hűvös magasztosság,
a lázadás tűzijátéka,
a hősök vérvörös,
súlytalan szabadsága,
drámája nyújtson nyugalmat,
a szellem elutazhat,
kődbe,
sötétbe burkolózva,
a csillagok fényben fürdetik majd.*

*Aki a Tejút ösvényére,
az az örökkévalóságba lép,
megcsodálja a napkeltéket,
a galaxisok birodalmába hazaér.*

*A monacói narancsfákon
az idén is beérik a gyümölcs.
Rakoncátlan ágaik*

*a meztelen égbe kapaszkodnak,
a semmi bőrébe bújnak hangulatnak,
örömnek,
bölcs elmúlásnak,
kiűzik lelkemből
a szorongásos fájdalmat.*

*A Fennvaló szeretete lengi körül azt,
aki a ravatalon fekszik,
kegyelettel néz le rá,
országát megnyitja előtte,
de én mégsem tudok tőled elbúcsúzni.*

*Felélesztem a pillanatot,
ahol az öröm egykor partot ért,
szatirikus fikció
a halfiú és a halleány,
játszanak az üveggyönggyel,
elszakad a füzér,
látja ezt Sir John Bowering,
és a gyöngyhajú lány.
Néma révész néz le rá.*

Néma révész néz le rá.

*Lehet, akkor írtad utolsó versed,
amikor a piros tollú éjmadár
fáradt, álmos szívedre szállt.*

*Talán nem is szállt,
csak megpihent
a friss csatából
hazajött bronzszobor,
mi a harc sűrűjéből
ki sem látszott,*

*a végtelen időből
kihajolni véltem
csillagjatangánod,
te vagy az, a Medve úr?!*

**Bundáját mindjárt reá adják:
halálkabát és halálnadrág.**

*Innen elfuss,
ne lásd a gyászolókat,
ne lásd,
mit okoz a gyász,
milyen alagutat épít a képzelet
a gondolat sugárútjai alatt,
pedig tudjuk,
hogy ez a szőrös nagykövet
titkos
és ideiglenes.*

*Hollóhajú éj fürdik a Temze vizében,
meglátja magát benne a hold,
kikötne benne,
lenne ő a holdkomp,
az a vagány járgány,
mi átvisz egy másik,
fényben fürdő partra.*

*Ki karon fogja az éji tájat,
az árvaság érzetével a szívében,
fütyörészve továbbáll,
nem mi vagyunk, csak a másunk,
mert mi más is a test,
mi lenne más: csak ráadás.*